

på Møltrup og Dalhoffminde. Derudover søger man gennem beskæftigelse i byen gradvis at få klienterne tilvænnet et normalt liv. Som en væsentlig forudsætning for dette har hjemmet i Sakskøbing indrettet en række fritidsfaciliteter på hjemmet, der også i et vist omfang står åbne for byens borgere, idet man dér skønner, at klientelet også bør have denne mulighed for at lære at knytte de kontakter, der kan fastholde dem i et normalt samfundsliv. Hverken på Møltrup eller Dalhoffminde er der indrettet lignende faciliteter — og med disse hjemms beliggenhed er der næppe mulighed for det.

Spørgsmål 174 a:

Skal svaret på spørgsmål 174, 1. afsnit, sidste linie, forstås således, at hjemmet allerede nu deltager i registreringen, eller således, at det efter bistandslovforslagets gennemførelse vil være tvunget hertil?

Svar (maj 1974):

Møltrup optagelseshjem deltager ikke i den registrering, de øvrige private optagelseshjem på frivillig basis har tilsluttet sig.

I det nu foreliggende forslag til bistandsloven er det ikke direkte foreskrevet, at klientelet skal registreres. Det må imidlertid formodes, at amtsrådene for at sikre klientelet et lige behandlingstilbud — uanset hvilken institution det opholder sig på — vil stille krav om, at de institutioner, de indgår overenskomst med, skal deltage i registreringen på lige fod med denne forsorgsgrens øvrige institutioner.

Dette har bl.a. betydning i forbindelse med reglen i lovforslagets § 109, stk. 3, hvorefter der som led i det op søgende arbejde skal iværksættes samarbejde med det sociale udvalg i pågældendes opholdskommune med henblik på andre støtteforanstaltninger for ham og hans familie.

Spørgsmål 174 b:

Udvalget anmoder ministeren om så vidt muligt at indhente en tilkendegivelse fra Møltrup optagelseshjem, om dette kan medvirke til registrering af det meget begrænsede sigte, som fremgår af besvarelsen af spørgsmål 174 a, hvorved forudsættes, at registreringsspørgsmålet vil fremkomme i forbindelse med overenskomstindgåelse.

Svar (maj 1974):

Bestyrelsen for Møltrup optagelseshjem har givet udtryk for, at den ikke finder at kunne medvirke til den registrering, som foretages af Konsulentholdet for forsorgshjemmene. Det kan oplyses, at de personer, der modtages på forsorgshjemmene og de private optagelseshjem, ofte vil have besøgt forskellige institutioner, og registreringen af optagelsen gennem meddelelse til Konsulentholdet har det formål at orientere hjemmene om, hvilken bistand der allerede har været ydet, og hvilken behandling der har været gennemført, ligesom registreringen er et led i arbejdet med at støtte klienternes familie.

Spørgsmål 175:

Vedrørende det stillede ændringsforslag til § 33, stk. 1, nr. 2, spørges:

Bør „barnets tarv“ ikke ændres til: „barnets og den unges tarv“, og bør det foreslåede udtryk „personlig rådgiver for barnet“ ikke ændres til: „personlig rådgiver for barnet (den unge) og for forældrene“?

Svar (april 1974):

Reglerne i lovforslagets kap. 8 omfatter som angivet i overskriften både børn og unge. Når der i de enkelte bestemmelser i dette kapitel, herunder i § 33, anvendes ordet „barnet“, omfatter dette udtryk derfor også „den unge“. Der kan ikke angives nogen skarp aldersmæssig afgrænsning mellem de to udtryk, og sondringen mellem „børn“ og „unge“ har ingen betydning for anvendelsen af reglerne i dette kapitel.

I lovforslagets institutionsafsnit er betegnelsen „børn og unge“ brugt i forbindelse med institutionstyper, der skal benyttes også af børn i ældre aldersgrupper.

Udtrykket „personlig rådgiver for barnet“ erstatter ordet „tilsynsværge“. Beskikkelse af en „personlig rådgiver“ er et led i de særlige støtteforanstaltninger for børn og unge, og rådgiveren skal ved stadig personlig kontakt følge barnets (eller den unges) udvikling og yde fornøden praktisk bistand. Det findes derfor ikke hensigtsmæssigt i lovforslaget at anvende udtrykket „personlig rådgiver for barnet og forældrene“. Den personlige rådgiver skal imidlertid som tilsynsværgeren efter de gældende regler bistå familien med råd og vejledning, og